

Když padá listí....

Listopadové dny v naší školce byly opět ve znamení velkých cestovatelských objevů. Tentokrát nás naše celodenní putování zavedlo do města Jičína, kde, jak všichni jistě dobře víme, bydlí známý to loupežník Rumcajs se svou, Mankou a Cipískem.

Ještě ani sluníčko pořádně neprotřelo svoje očka po nočním spánku a my už odcházeli ze školky na vlak, který nás dovezl do Nymburka, naše první chvilkové cestovatelské mezipřistání. Tam jsme přesedli na pohádkový motoráček a plnou parou s ním upalovali k městu Jičínu. Cesta byla sice dlouhá, ale nám rychle ubíhala....pozorovali jsme pohádkovou krajinu, povídali si, svačili, dávali si hádanky....Zkrátka než jsme se nadáli, stáli jsme v cílové stanici a mohli udělat své první objevitelské kroky!

Prošli jsme Valdickou bránou na náměstí a zavítali do Městského informačního centra na náměstí. Tam na nás čekala výstava s názvem Rumcajsův svět zblízka. Příběhy, které jsme si ve školce společně četli, tady najednou úplně ožily!!! Mohli jsme zjistit, že jedním kolečkem dokážeme ovládat velkého obra; zmáčknutím tlačítka jsme se jako mávnutím kouzelného proutku proměnili ve strojuvůdce jičínského motoráčku; nahlédli jsme do oken knížepána a vkročili do Rumcajsovy jeskyně, která je ukrytá v hluboko v lese Řáholci; Vodník Volšoveček nás přivítal pod hladinou svého jezera....No zkrátka - byli jsme v pohádce! A nakonec jsme si vyzkoušeli i připravený kvíz, který odhalil, jak moc známe Rumcajse a jeho loupežnické příběhy. A jak myslíte, že jsme dopadli? Ano, jistě, jsme prostě nejlepší!!!!

V Muzeu hry, které je ukryté v prostorách regionálního muzea Jičín, jsme si pak hráli skoro celé odpoledne. Hráli jsme si na architekty a stavitele města Jičína, zastavili se u krejčího a nechali si ušít plesové šaty z nejjemnější látky na knížecí bál, objevili tajné kouty jičínského zámku a našli tajný klíč, který nám otevřel dveře od divadla, kde na nás již čekaly loutky se svou pohádkou. Také jsme po celém muzeu hledali důmyslně ukryté starodávné mince, které jsme si na památku obkreslovali do svých map. No co Vám budeme povídat! Kdybychom nemuseli stihnout zpáteční vlak domů, hrajeme si tam ještě dnes :-) Byl to moc hezký den a my si ho užili s úsměvem na tváři!

Netrvalo dlouho, listopad se přehoupl, my zapálili první adventní svíčku na našem školkovém věnci a vládu nad světem převzal měsíc prosinec. S jeho první dny nám přinesly nečekané překvapení. Dostali jsme dopis, přímo ANDĚLSKÝ.

„Naše milé děti z Ostré, jako každý rok, tak i letos, přicházíme za Vámi na začátku adventu z naší Obláčkové ulice. My, andělé Obláčkové ulice, jsme se zase po roce sešli v pekárně, kde to krásně voní skořicí, vanilkovým cukrem, mandlemi, rozinkami, medem. Taková vůně se line po celé naší ulici. Ale to jistě znáte z domova také, když s maminkou pečete vánoční cukroví. Však my Vás tady z nebe moc rádi při pečení pozorujeme! Již víte, že naším úkolem je sestavit andělský chór, abychom na Štědrý den mohli zazpívat vánoční koledy. Každý anděl, ucházející se o přijetí do sboru, bere tuto poradu velmi vážně. Je to totiž velká andělská čest zpívat právě na Štědrý den. Před poradou každý anděl žehlí svoje nejlepší šaty, oprašuje křidélka a pročešává si vlasy, slavnostně se ustrojí, aby dal takové události tu patřičnou vážnost. Ale zpěv není naším jediným úkolem. My totiž máme ještě jeden, stejně důležitý úkol! Každý z nás musí v předvánočním čase k lidem na zem, aby jim byl po boku. A víte proč? No, právě v předvánočním čase lidé potřebují podporu a ochranu. Lidé se totiž denně honí, pořád někam pospíchají, kupují to a zase ono, zkrátka nedopřejí si odpočinek a jen tak obyčejné zastavení, aby se podívali okolo sebe....to by pak viděli tu krásu všude kolem a kdo ví? – možná by zahlédli i nás! No zkrátka z toho ze všeho přestávají mít radost, zapomínají se usmívat, mluvit jeden na druhého, říkat si pěkné věci, zajímat se jeden o druhého. Ale naštěstí jsme tu my. Nás těší doprovázet lidi v předvánočním čase a kouzlit tak, abychom do lidských životů přinesli alespoň v tomto čase zase kousek radosti, štěstí a spokojenosti. A teprve až je tento úkol splněn, můžeme na Štědrý den společně zazpívat. Chcete vědět, jak lidem třeba pomáháme? Tak třeba anděl Lilius má neobyčejný úkol. Každý den na zemi rozhazuje semínka radosti, která šíří radost a vůni do všech stran. Lilius plní svůj úkol rád, protože život s radostnými lidmi je krásný. Pro našeho malého Jana, s tvářemi červenými jako jablíčka, není nic krásnějšího než hrát na trumpetku. Sotva ráno otevře oči, už sahá pro trumpetce a začíná hrát. Od rána do večera nacvičuje docela zvláštní píseň, kterou by si rád zahrál spolu s lidmi, kteří také hrají na trubku v adventním čase v kostelích nebo na vánočních trzích. Kamkoli Jan zavítá, lidé se radují z krásné hudby a přidávají se k ní svým zpěvem. To si pak Jan vždycky říká: „Advent je tak krásný!“ Dům číslo 6 v Obláčkové ulici obývá Bonifác. To je anděl, který o jedné noci jen jednou za rok už celé staletí pomáhá muži jménem Mikuláš, který v předvečer svého svátku nosí dětem krásné sáčky plné sladkostí a dělá všem na zemi radost. Mario má zase za úkol poohlédnout se na zemi po lidech, kteří potřebují pomoc, Josefinka, andělka z domu číslo 9, umí jedním dechem odfouknout i tu nejnepatrnější bolístku, anděl Ignác, moudrý a starostlivý anděl, zase najde lék na každou lidskou starost a Terezka – tak ta zase dokáže uhodnout každé přání. Ale už dost povídání! Štědrý den se rychle blíží a my musíme do té doby splnit všechny úkoly. A aby i Vám ten čas rychle a radostně utíkal, posíláme Vám náš letošní dárek – náš úplně

nový Pohádkový adventní kalendář. Tak se pěkně posaďte a každý prosincový den si společně přečtěte jednu pohádku, kterou Vám přinášíme my, andělé z Obláčkové ulice. Krásný adventní čas plný radosti a očekávání. Máme Vás rádi! Andělé

a tak tedy každý den se zatajeným dechem otevíráme jednotlivá dvířka andělského domku a objevujeme pohádky známé, známější i ty neznámé. Zkrátka, těšíme se na Ježíška!! Už aby tu byl!!

Děti a zaměstnanci MŠ